

Sygn. akt II CZ 22/14

POSTANOWIENIE

Dnia 4 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Górski (przewodniczący)

SSN Agnieszka Piotrowska

SSN Maria Szulc (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku P. B.
przy uczestnictwie J. K.
o podział majątku wspólnego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 4 czerwca 2014 r.,
zażalenia wnioskodawcy
na postanowienie Sądu Okręgowego w S.
z dnia 20 grudnia 2013 r.

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w S. na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. odrzucił, jako niedopuszczalną z uwagi na treść art. 519¹ § 2 k.p.c., skargę kasacyjną wnioskodawcy od postanowienia tego Sądu z dnia 20 grudnia 2013 r. w sprawie o podział majątku wspólnego. Wskazał, że w świetle jednolitego stanowiska judykatury, nieskuteczne jest określenie przez skarżącego wartości przedmiotu zaskarżenia na kwotę 213.798 zł, skoro wartość przedmiotu zaskarżenia wyznaczona jest wartością jego interesu ograniczającego się do kwoty 100.000 zł z tytułu nakładów z majątku odrębnego na majątek wspólny, wskazanej w skardze jako wadliwie pominiętej w rozliczeniu.

W zażaleniu na powyższe postanowienie skarżący wniósł o jego uchylenie i zarzucił naruszenie art. 398⁶ § 2 k.p.c. przez ustalenie, że wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi 100.000 zł, podczas gdy wartością tą jest kwota 213.798 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z ustaloną linią orzecznictwa, w sprawach działowych, do których zaliczają się sprawy o podział majątku wspólnego, wartość przedmiotu zaskarżenia z reguły wyznaczają interesy poszczególnych uczestników ograniczające się do wysokości udziałów w majątku podlegającym podziałowi. Z tej przyczyny, nawet jeżeli orzeczenie zaskarżono „w całości”, wartością przedmiotu zaskarżenia jest z reguły nie wartość majątku podlegającego podziałowi, a wartość konkretnego interesu uczestnika lub składnika majątkowego, którego skarga dotyczy. Tylko wyjątkowo, w wypadku, gdy uczestnik zaskarża samą zasadę podziału kwestionując jego dopuszczalność, wartość przedmiotu zaskarżenia może być wyższa, niż wartość udziału. Wskazując wartość przedmiotu zaskarżenia należy uwzględniać wartość poszczególnych rzeczy i praw, których objęcie lub nieobjęcie rozstrzygnięciem sądu albo sposób ich podziału skarżący kwestionuje, a także wartość roszczeń będących przedmiotem zaskarżenia. O wartości przedmiotu zaskarżenia rozstrzyga zatem treść zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej, odnoszących się do poszczególnych składników majątkowych lub roszczeń (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2002 r., III CZ 98/02, OSNIC

2004/1/11, z dnia 21 stycznia 2003 r., III CZ 153/02, OSNIC 2004/4/60, z dnia 25 września 2003 r., III CZ 86/03, z dnia 26 lipca 2007 r., V CZ 66/07, z dnia 24 kwietnia 2013 r., IV CZ 36/13 i orzeczenia w nim powołane - niepubl.).

W sytuacji, w której mimo zaskarżenia postanowienia Sądu drugiej instancji w całości, wnioskodawca nie kwestionuje zasady podziału majątku wspólnego a zarzuty odnosi jedynie do dwóch wierzytelności wartości 100.000 zł, trafnie Sąd Okręgowy ustalił, że wartość przedmiotu zaskarżenia nie jest równa całej wartości majątku wspólnego, a wyznacza ją zakres zarzutów skarżącego ograniczający jego interes majątkowy do wartości wierzytelności nieuwzględnionych i nie objętych rozstrzygnięciem. W konsekwencji prawidłowe jest także stanowisko, że z uwagi na treść art. 519¹ § 2 k.p.c. skarga podlegała odrzuceniu jako niedopuszczalna.

Z tych przyczyn orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁴ w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.